

Hogy mit gondol, mit érez egy autista ember, és hogy hogyan fogadják el - pontosabban nem - mások, arról egyre többet tudunk az autistáktól, akik írnak róla. Ezt a tudásunkat árnyalja tovább Seth F. Henriett, aki Autizmussal önmagamba zárva címmel jelent meg kötete (festményeivel, rajzaival, fotóival illusztrálva) az Autizmus Alapítvány Kapocs Könyvkiadójánál. Az alábbiakat Henriett az Esőember olvasónak írta magáról és arról, hogy miért is született meg élete első (gyűjteményes) könyve.

Seth F. Henriett vagyok. Magas szinten funkcionáló autista. 1980-ban, amikor születtem, kevesen tudtak az autizmusról. Az Autizmus Kutatócsoport sem létezett. Nálunk Egerben pedig még csak hely sem volt autista gyerekeknek. Ezért is jártam normál óvodába és iskolába.

Persze a problémák megvoltak nálam is. Anyám azt mondta, hogy talán az volt az első, hogy pár hónapos koromban az ágyam fölé rakta a játékokat, de én egyszerűen keresztülnéztem rajtuk, mint egy vak. Az mondják: mindenki nagyon aggódott értem.

Azt is mesélik, hogy egyáltalán nem volt fájdalomérzékelő képességem. A SOTE Gyermekklinikán, ahol immuntrombocitopeniával (ITP) kezeltek négyévesen, még akkor sem nyikkantam meg, amikor belevezették az infúziót a fejembe és a lábamba, mert máshol nem volt vénám. De anya és nagymamáék még azt is mesélik, hogy a legnagyobb gondok a következők miatt voltak: soha nem szóltam senkihez, minden megszagoltam, menekültem. De talán a veszélyérzékelő képességem hiánya volt a legnagyobb baj: egyszerűen csak leültem a sínre a robogó vonatok elé ötéves korom körül.

Hétéves koromban újabb gondok adódtak, erre már emlékszem: összejártuk Eger összes iskoláját, de minden honnan elutasítottak a felvételikor, mondván: hogyhogy okos a gyerek és mégsem beszél senkivel, és mégsem csinál meg semmit a feladatokból? Mindig is el akartak vinni orvoshoz, de az én állandó üvöltéseimre és kirohanásaimra (emlékszem így tiltakoztam), ez nem történt meg.

Na aztán mégis csak bekerültem Eger egyik elit általános iskolájába....

De csak bántott mindenki és csúfolt. Piszkáltak, rajtam röhögtek, kigúnyoltak. Csak akkor hagyták abba, amikor látták, hogy a gyerek milyen okos! Mert imádtam a könyveket, főleg a lexikonokat és a József Attila verseskötetet.

De továbbra is elvonultam a többiekötől. Nem tudtam beszélgetést kezdeményezni, vagy fenntartani, de emlékszem, abban az időben nem is volt rá szükségem. Nem vágytam senki társaságára, és mindig csak ezt hajtogattam: "Hagyjál békén! Tűnj el!" (Ezt mondogattam még otthon is, és az iskolában is.)

A gimnázium, ahová fölvettek, szintén elit gimnázium volt Egerben. De csak piszkáltak és utáltak és ordibáltak velem a többiek és kihasználtak. Pedig már próbáltam engedni a bezártságomból. Például közeledni próbáltam az emberekhez, de semmi eredményt nem értem el. Maradtak csak a kitűnő bizonyítványok és a Gárdonyi-díj, négy év kitűnő tanulmányi eredményem jeléül.

Nyomorúságosan kínkeserves volt az életem.

Hiszen már nyitni akartam a külvilágra, de sehogy sem ment.

1999-ben főiskolás lettem. Na mivel hogy Pszichológia tssanszékre jártam, az egyik pszichológus kiszúrt magának a személyiségfejlesztő szeminárium legelső óráján, foglalkozni kezdett velem. És akkor ő elvitt pszichiáterhez, és... és... és... na szóval onnantól már pörögtek az események...

Mindenhol (három helyen) diagnosztizáltak gyermekkorai autizmussal.

És ezzel is százalékoltak le... 2002-ben.

És megírtam a könyvem, mert nem tarthattam magamban a szenvedéseket...

Seth F. Henriett

Autista az autizmusról témában az alábbi Esőember cikkekben olvashat:

[Hello ´let, boldog vagyok, hogy találkozhattam Veled](#) Esőember, 2000. IV. évfolyam 2. szám

[Egy visszamaradott egy´n besz´de](#) Esőember, 2001. V. évfolyam 1. szám

[Seth F. Henriett - Önmagamba zárva](#) Esőember, 2005. IX. évfolyam 4. szám

[Seth F. Henriett - Autista kislány a felső tagozatban](#) Esőember, 2006. X. évfolyam 4.

[Seth F. Henriett - Autista Iány a főiskolán](#)

□

Esőember, 2006. X. évfolyam 2.

[Seth F. Henriett - Ej, nem szólal a gyermek?](#) □ Esőember, 2006. X. évfolyam 2.

[Olimpia magánya](#) Esőember, 2008. XII. évfolyam 1. szám

[Diagnózisom története](#) □ Esőember, 2008. XII. évfolyam 3. szám

